

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník 86 * číslo 20 * 14. května 2006 * Cena 6 Kč

Téma týdne
Nová učební
pomůcka
pro učitele
církevních dějin

KRÁLOVÉHRADECKÝM BISKUPEM OPĚT ZVOLEN ŠTĚPÁN KLÁSEK

V pardubickém Husově sboru, který za tři dny "oslaví" osmdesátiny (stavba byla zahájena 17. května 1926), proběhlo 29. dubna královéhradecké diecézní shromáždění spojené s volbou biskupa. Z celkového počtu 74 duchovních, kazatelů a pastoračních asistentů bylo přítomno 61, z 65 delegátů náboženských obcí se dostavilo 46, přišli všichni 4 laičtí zástupci diecéze, čili ze 143 zástupců s právem hlasovacím bylo přítomno 111, což byl dostačující počet, shromáždění bylo usnášeníschopné a volba biskupa proto mohla začít.

Představili se dva kandidáti - stávající biskup Štěpán Klásek a Benjamin Mlýnek, jablonecký vikář.

Bylo odevzdáno 110 hlasovacích lístků, z toho platných 107. Osmdesát devět hlasů pro Štěpána Kláska rozhodlo, kdo se stane sedmým královéhradeckým biskupem. Shromáždění ukončil stávající a zároveň znovu zvolený br. biskup Štěpán Klásek modlitbou a závěrečným požehnáním:

Pane Bože, děkujeme, že se i my k tobě díky tvému Synu, našemu Pánu i bratru, Ježíši Kristu, můžeme obracet s důvěrou jako ke svému Otci. Věříme, že ty nás Pane znáš jací jsme, že nás

znáš mnohem lépe než všichni ostatní kolem nás, ale i lépe než se známe my sami. Věříme, Pane, že je to tvá milost a zároveň i tvá velká důvěra v nás, že každou chvíli a každý čas našeho života před námi otevíráš, navzdory všemu tomu, co se nám nepovedlo, co jsme pokazili, novou příležitost a novou šanci. Věříme, že i toto naše obecenství voláš, ne pro naše zásluhy, ale právě proto, že s námi počítáš ve svém díle, ve své službě. Prosíme, Pane, dej ať v této službě tobě dokážeme zapomínat na sebe, víc myslet na druhé. Dej, Pane, ať dokážeme být oporou jeden druhému, jako bratr a sestra v církvi, dej, ať nezapomínáme, že církev do tohoto světa vysíláš ne proto, aby se uzavírala do sebe, ale aby nesla tvé evangelium, svědectví o tvé lásce, všem těm, kdo zatím o něm nevědí a možná ani vědět nechťejí. Prosíme, Pane, dej ať biskupská služba je součástí celé služby našeho společenství, dej ať si neosobuje víc, než jí náleží. Dej, ať v ní neutíkám před odpovědností, kterou nejenom lidé, ale věřím, že i ty vkládáš. Je-li to tvá vůle, Pane, použij i mé slabosti, ať se skrze ni projeví ne má, ale tvá síla. Amen

Slavnostní instalace nového biskupa proběhne ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové 17. června o desáté hodině.

Bratra biskupa jsem se zeptal, s jaký-

mi předsevzetími nastupujete do funkce. „Mou touhou je zapojit do služby nejenom duchovní ale i laiky. Nejenom v hradecké diecézi, ale i v celé církvi, musí být služba společ-

ným úkolem nás všech, duchovních i laiků, ne něco, co za nás udělá patriarcha, biskupové nebo faráři.“

Text a foto:
Jan Pacovský

CO MOŽNÁ NEVÍME O "OTCI VLASTI"

Právě dnes je tomu 690 let, co se narodil Elišce Přemyslovně a Janu Lucemburskému první syn Václav. Neurované vztahy mezi oběma rodiči vyvrcholily roztržkou, po níž byl malý princ odtržen od matky a izolován na Lokti a na Křivoklátě. Sedmiletého chlapce pak otec odvezl na francouzský dvůr, kde Václav studoval svobodná umění na pařížské universitě a připravoval se na státnické poslání. Naučil se nejen číst a psát, což nebylo u panovníků

jeho doby právě obvyklé, ale osvojil si i cizí jazyky, takže kromě češtiny, kterou považoval za svou mateřštinu, ovládal také latinu, francouzštinu, němčinu a italštinu. Při biřmování přijal po svém kmotrovi francouzském králi Karlu IV. jméno Karel. V roce 1333 si část české šlechty vynutila na Janu Lucemburském, aby se Karel vrátil a ujal se vlády v zemi. Otec mu však příliš nedůvěřoval, protože v něm cítil silného konkurenta. Jen nerad mu udě-

lil titul markraběte moravského a vládu mu svěřil. Karel sám vzpomíná ve svém životopisu, jak po příchodu do Čech našel celé království v zuboženém stavu, Pražský hrad neobyvatelný. Nesetkal se zde již ani s matkou, kterou od dětských let neviděl, protože mezitím zemřela. Definitivně se ujal role panovníka roku 1346, když Jan Lucemburský zahynul v bitvě u Kresčaku. O rok později mu pražský arcibiskup Arnošt z Pardubic při korunovaci na krále českého vsadil na hlavu svatováclavskou korunu, kterou nechal Karel pro tento účel nově zhotovit. Již předtím, v červenci 1346, byl Karel s přispěním svého otce a strýce arcibiskupa trevírského Balduina Lucemburského zvolen za německého krále a 26. listopadu téhož roku v Bonnu korunován. Teprve později podnikl korunovační jízdu do Říma a byl zde 5. dubna 1355 ve Svatopetrské basilice korunován římským císařem. Se čtyřmi manželkami měl celkem dvanáct dětí a jeho dvaatřicetiletá vláda byla tak úspěšná, že ještě dnes je jednou z našich nejznámějších historických postav.

Málo si však uvědomujeme, že tento navýsost zbožný římský katolík přivedl do Prahy prvního reformátora Konráda Waldhausera, se kterým ho ve Vídni v roce 1357 seznámil Albrecht II. a kterého si oblíbil natolik, že si ho v roce 1364

Slavnostní bohoslužby,
při nichž bude
Štěpán Klásek
znovu uveden do úřadu
biskupa královéhradecké diecéze,
se konají
17. června od 10 h
ve Sboru kněze Ambrože v Hradci Králové.

vybral za zpovědníka. Mezi hlavní dochovaná Waldhauserova díla patří "Apologia", kde lze dobře sledovat Waldhauserovy reformní názory - důsledně kritizuje svatokupectví, klade důraz na autoritu Bible a požaduje život podle křesťanského ideálu a především morální život kněžstva. V blízkosti Karla IV. působil i další předhusovský reformátor Jan Milíč z Kroměříže. Ten působil v královské kanceláři nejdříve jako korektor, pak notář a nakonec dosáhl i funkce podkancléře. V této funkci dva roky doprovázel císaře na jeho cestách po říši. Karel IV. tedy jistě znal jeho názory a my se můžeme jen dohadovat, do jaké míry byl ochoten je akceptovat. Známo je, že nakonec dal na nějakou dobu Jana Milíče z Kroměříže uvěznit. To však až tehdy, když ho samotného tento plamenný kazatel označoval za antikrista. Titul "Otec vlasti" získal Karel IV. až po smrti v roce 1378 od dalšího reformátora Vojtěcha Raňkův z Je-

žova - velice vzdělaného teologa, kterému byla svěřena pohřební řeč. Škoda, že se nedochovalo jeho dílo "De scismate", jehož myšlenky jsou známy jen z polemických traktátů Jana z Jenštejna. Církev totiž pojal jako univerzální shromáždění všech věřících, kteří jsou ve stavu milosti. Její základní hlavou je Kristus, papež je pouze hlavou sekundární, spravující církev bojující. Není pochyb o tom, že se Karel IV. osobně znal i s dalším reformátorem - Matějem z Janova, který požadoval návrat k ideálům prvotní apoštolské církve a stavěl proti sobě dvě křesťanství - křesťanství pravé, které je v souladu s učením Kristovým, a křesťanství nepravé, které je symbolizované antikristem a které lpí na všem světském a povrchním. I když vztah Karla IV. k reformaci není příliš známý, je nesporné, že to byl právě on, kdo do Čech reformátory přivedl a popřádal jim sluchu. Je tedy dost dobře možné, že jednou bude označen i za "otce reformace".

Helena Noemi Bastlová

První ranní dialog

Víra je osobním setkáním s Bohem, "sebezjevením božského Otce" a osobním odevzdáním se jemu. Bůh je na prvním místě, k němu se vztahujeme celou svou bytostí. Víme, že se podílí na všem, čím procházíme. Nesundá brímě z mých ramenou, ale daruje sílu mým pažím. Díky tomu, že věříme, máme dle mého mínění také podíl na bytí a na světě svého bližního, na jeho myšlení, jeho vědění, názorech, lásce a touze. Lidská bytost se nám dá poznat v tom, co je jí nejvlastnější, ve svém "Já". Je to možné v průběhu setkání s druhým, v rozhovoru, ve společné modlitbě, ve společné tvorbě.

Vedu s Hospodinem dialog plný pokory. Z okna pohlédnu do zahrady. Kvetoucí hrušeň a třešeň na mne dýchnou krásou svých květů. Žlutě kvetoucí keř kontrastuje červeně kvetoucím. Narůžovělé květy magnolie na sousedním pozemku kontrastují s tújemi. Objímá mne ticho a prosluněná krása. Vedle anglického stylu zahrady a francouzského trávníku rozprostírá se tu i taková obyčejná džungle se záplavou kvetoucích pampelišek.

Pohled na nádhernou přírodu člověka uklidňuje. Vnuká mu pocit, že Bůh všechno dobře řídí a vytváří. Co vidím na zahradě, pochází z Jeho stvořitelské dílny, je zcela původní, neodvozené. Proto máme přírodu tak rádi a potřebujeme ji – žít pouze v domech vytvořených lidmi nestačí, doušek živé původní přírody je ozdravující a osvěžující. Má svůj řád.

I já se snažím, aby ve mně panoval řád, aby mé činy byly v souladu s tím, co ode mne Nejvyšší očekává. Prosím ho o podání ruky, o pomoc na cestě, když si nevím rady. A pojednou se klubko problémů začne rozplétat. Po modlitbě se mi v duši vyčáslí. Souvislosti začnou být zřetelné, chaos odešel.

Bůh na naši modlitbu odpovídá tím, že potkáme onoho správného člověka, který nám pomůže při naplnění úkolu. Před očima se intuitivně objeví zřetelná představa toho, co máme učinit. Jako při skládání domina pojednou vidíme, jak políčka a jejich hodnoty do sebe zapadají. Někdo z nás potřebuje získat novou práci, jiný odbornou radu lékaře, další nové společenství, v němž by našel domov. A ty možnosti přijdou nečekaně a z docela jiného směru. Víme, není to náhoda a děkujeme ti, Pane, který jsi stále s námi a všs o našich potřebách, stresech a touhách. Děkuji ti za první ranní dialog.

Olga Nytrová

Z kazatelského plánu

4. NEDĚLE PO VELIKONOCÍCH

Vy jste tělo Kristovo, a každý z vás je jedním z jeho údů

Církev má zůstat živým společenstvím, jež bere svůj život z Ježíše Krista. Neměla by zkamenět v pouhou organizaci, založenou na dávných ustanoveních a tradicích. Zároveň se tu zpochybňuje časté mínění moderního a postmoderního člověka, že je možné být dobrým křesťanem jen při respektování Ježíšových mravních naučení, avšak bez účasti na životě církve. Pán je naším pevným základem a zdrojem síly. To vědomí má chránit jednotlivého věřícího i celou církev před domýšlivostí na vlastní domnělou dokonalost a soběstačnost, ale zároveň před jakoukoli skleslostí a malomyslností. Platí tu jak „beze mne nemůžete činit nic“ (J 15,5), tak i „všechno mohu v Kristu, který mi dává sílu“ (F 4,13) Podobnoství o vinném kmeni vyzývá nás rovněž ke křesťanskému životu. Nejsme tu jen pro ozdabu, nýbrž abychom nesli ovoce. K tomu nelehkému úkolu máme však příslibnou pomoc shůry. Bůh vyslyší naše prosby na přímluvu svého Syna.

Vstup: Ž 44,2-5

Tužby:

2. Aby nás mocí vítězného Krista cele ovládl, z temna hříchu povznesl a jako své vyvolené posvětil...
3. Abychom jako Kristův lid a živé ratolesti jeho kmene hojně ovoce víry, lásky a naděje přinášeli...

Epištola: 1 J 4,7-21

Evangelium: J 15,1-8

K obětování: 1 K 12,26-27

Závěrečné čtení: Ž 80,8-16 (nebo Iz 5,1-7)

Modlitba:

Všemohoucí Bože, tys vyvolil Kristovu církev za svůj lid. Rač nad ní držet svou ochrannou ruku, ať se nezpronevňuje svému poslání a ať spoléhá výhradně na tebe a na svého Syna jako na jedinou oporu, jistotu, pramen života a zdroj síly. Prosíme, pomáhej nám osvědčovat víru spravedlivým a příkladným životem podle tvé svaté vůle, aby na nás bylo znát, že náležíme Ježíši Kristu.

Vhodné písně: 18, 48, 58, 162, 165, 290, 294, 311, 335

K VÝROČÍ NAROZENÍ DR. KARLA FARSKÉHO

Pokračování z č. 19

Psával Karlovi kromě lístků i dopisy až o dvanácti hustých stránkách, v nichž rozmarně líčil tenkterý úsek svého života. Škoda, že jsou psány jen inkoustovou tužkou a odsouzeny tudíž k nečitelnosti. V jednom dopise z Kadaně, bez data, psaném však patrně počátkem roku 1915, píše: „Mám za to, že se domníváš, že jsem dosud zdekován v nemocnici v Mladé Boleslavi. Kdepak! Již od 4. ledna jsem Tobě nablízku v Kadani. Hned Ti sdělím podrobnosti. V druhé polovici listopadu byla nařizována lékařská prohlídka všech komandýrek.

Při té pan štábní lékař R. usoudil podle mého tělesného vzhledu, že bych mohl na jiných místech vlasti prospět, a prohlásil mne za felddienstauglich. S malou radostí a s obavami do budoucnosti opustil jsem 5. prosince Mladou Boleslav, kde jsem žil tak klidně po čtyři měsíce světové války. Zastavil jsem se doma (v Libošovicích) a v neděli v poledne do Jičína na zvědy. Sotva jsem přišel k hotelu Praha, spadla ze mne rázem starost. Spatřil jsem tam poručíka Koldovského ze Staré Vsi, s nímž jsem chodil do měšťanské školy a v Jičíně čtyři roky bydlel. To bylo dobré znamení pro mne. Ihned jsem se tam zastavil a ujednali jsme schůzku v restauraci Koubkově. Tam při plzeňském ujednání plán. U regimentu zřizovala se právě náhradní kapela a Oldovi, který pro tloušťku má přidělena jen lokální službu, svěřen vrchní dohled. Přihlásil jsem se tedy ke kapele a od té doby u ní blahodárně působím. Ve štrajchu fidluji housle, když je zkouška na tureckou, a to je, co jsme v Kadani, stále, opisují noty. Abych se později mohl i v turecké uplatnit, začal jsem vyluzovat minulý týden zvuky z plechového nástroje, jenže místo pěkných tónů vyfouknou často z trumpetky obhrublý hlas, podobající se hlasu našich větších sudoprstců přezvíkavých. Ač při takové příležitosti připomínám si vždy přísloví, že starého.... přece doufám, že výtvalostí mě se podaří obstojně foukat. Jistě bys rád věděl, jaký účel má naše

ersatzbatalionsmusik. Vyprovází bojovníky při odjezdu na bojiště na nádraží, chodí naproti vojáčkům vracejícím se z ubungu, v pondělí dopoledne placmuzika, na Hromnice promenádní koncert. Poněvadž pro tureckou bučení krávy není předepsáno, nevyrukoval jsem dosud. Ale o zdar placmuziky a koncertu přičinil jsem se vždy tím způsobem, že jsem za pomoci houfu kadaňských kluků dopravil na náměstí pulty úctyhodného stáří, tam je pěkně rozestavil a pak dal odnést domů... Dál se hraje v karty. Takto-li to potrvá, hodlám klidně i druhou polovinu světové války přežít... Srdečně Tě pozdravuje Tvůj přítel A. B., člen "Filharmonie" 74. pluku.

Dne 12. července píše též autor na cenzurovaném lístku (Feldpost 212): „Tři měsíce jsem se plahočil po stránkách v Sedmihradech a připravoval se, jak budu v Karpatech prohánět Rusy nebo Rumuny – a najednou po svatodušních svátcích sem na jih... Naštěstí přijeli jsme sem po ukončení ofenzívy, takže v klidu a úplném bezpečí po nějaký čas pěstuji blahobyt.“ Tu však jej opustil humor a dál hned píše: „Čtvrté prázdniny budete prožívat vy šťastnější – a my? Dále se plahočit po skalnatých stránkách bez naděje na návrat...“ Dne 4. září 1917 po vážných bojích píše zase ve svém slohu, že „není jisto, zda ještě jednou za nynějšího hnutí nemusíme zasáhnouti“. Ale konec pak zní už obyčejně: „Nic jiného si nepřehnu toužebněji, než aby mi Všemohoucí dopřál návratu k mým drahým.“

V podstatě stejného obsahu, jenže stručněji, bývaly zprávy Josefovy, s tím rozdílem, že jakožto náruživý lovec vzpomíná často svých opuštěných škodějovských zajčků. Zajáci asi nelitovali. V lístku psaném počátkem roku 1916 sděluje, že jsou v Kadani on i Bohumil (ten u maršky), jejich švagr i jeho syn; „tak jen ještě fotr (tomu táhlo k osmdesátce) a budeme tu všichni.“ (Druhý švagr byl někde v etapě.) Na dovtip připsáno někdy, hlavně v začátcích, že „ti Rusové budou asi brzy v koncích.“ To bylo ovšem něco, v co tehdy nikdo nevěřil, ale v pravý opak!

Nad Písmem

BEZE MNE NEMŮŽETE NIC UČINIT

J 15,1-8

V botanice jsme se učili, že strom má kořen, kmen a větve. Pán Ježíš v dnešním evangeliu používá podobné výrazy – kmen a ratolesti. Připomeňme si, že kmen, o němž je řeč, tedy vinný kmen, je v Písmu použit několikrát. Obraz vinné révy používá Hospodin ústy proroků, aby přiblížil svůj vztah k Izraeli. Pán Ježíš dnes, domnívám se, vysvětluje důležitost napojení na něho (a skrze něho na Otce) – „Beze mne nemůžete nic učinit.“ „Já jsem vinný kmen a vy jste ratolesti. Kdo zůstává ve mně a já v něm, ten nese hojně ovoce. Neboť beze mne nemůžete činit nic.“

Úzkostliví, sebekritičtí, nejistí mají v Ježíšových slovech povzbuzení a sílu – nebojte se sloužit, pracovat pro Boží dílo. I když si o sobě myslíte, že jste nedostateční. Jste-li

napojeni na Krista, necháte-li proudit do sebe jeho, pak budete užiteční, silní. Skrze vás totiž působí sám Boží syn!

A pro ty, kteří se mocně snaží, pracují, budují pro církev, ke cti Boží: Hojně ovoce můžete nést jen tehdy, když budete žít z Krista. Z něho brát, u něho začínat. Dovolit Ježíšově moci, aby skrze mne proudila a působila. Pak bude dílo veliké, protože veliký je náš Bůh. Zastavíme se ještě u dnešního posledního verše: „Tak bude oslaven můj Otec, když ponese hojně ovoce a budete mými učedníky.“ Pánu Ježíši zjevně záleží na tom, aby skrze naše konání, jednání, službu byl oslaven jeho i náš Otec – Víme, že je důležitá Boží oslava a chvála?

(st)

Tolik tedy pro připamatování tehdejších poměrů i nálady našich vojáků. V těch psaních vojáků je kus světové vojny – té vojenské.

O tehdejší civilní mizérii zde v zájmu psávali jsme si s Karlem. I na ni jsme už hodně zapomněli – a zčásti je tak dobře. Nač se tím věčně trápit? Ale přece neškodí si leccos připomenout a někdy i jiným. Zdá se, jako by ani nebylo pravda, jak hned v prvních dnech válečných někteří chamtivci syslovali – mimo jiné – i kovové peníze v neuvěřitelném množství. Čtu z vlastního dopisu, kterak v jedné obci blíže Prahy četníci zabavili u jedné obchodnice střízním zbožím 2 metrky kovových peněz, jež stáhla svými agenty z celého okolí. V jiném dopise čtu, jak byl zatčen známý pražský advokát dr. Václav Bouček na udání obchodního zaměstnance (víme jméno), protože řekl na Václavském náměstí o jednom známém, když odjížděl dělostřelci: „Chudák tam musí!“

To jsou hned věci, které se nám už vytratily z paměti. A neměly by! Leckdo hřeší na to, že se zapomíná! A jak hřeší! Člověk vidí z té obyčejné korespondence vývoj celé zásobovací a ostatní mizérie; jsou v ní zmínky o opětých odvodech, o stoupaní cen, jichž si Karel svědomitě všiml, atd. Byly to přirozeně vedle všeobecných i rodinné starosti, o nichž jsme si s Karlem psávali. Ale Karel bral věci většinou s humorem, jako náš lid. Jen málokdy se poddal naprosté melancholii nebo resignaci: to jen, když viděl, že poměry nezvládne.

V Plzni se mu zalíbilo ihned, snad také trochu vlivem sugesce, jak já jsem mu to město ze svých primánských vzpomínek vždy vychvaloval. Hlavně se mu líbilo na tom jeho Petrohradě. Píše již 18. září 1914, že v této čtvrti, „jež jistě za války přes své jméno bude mít protekci,“ je vzduch proti městu o mnoho lepší; „to cítím i já, ač na to odborník ani nejsem, v Plzni je vzduch hrozný,“ dokládá. Ale později si výslovně libuje, že Plzeň je velmi příjemná.

JUDr. Josef Farský
(pokračování příště)

Láskyplný Pane,
děkuji,
že ti mohu patřit.
Děkuji,
že mne chceš
mít u sebe.
Děkuji
za tvé pečování.
Pomoz mi, prosím,
objevovat v sobě
tvou sílu.
Vezmi si můj ostych.
Vezmi si mou sílu.
Vyznávám,
že s tvou mocí
a pomocí
mohu vydávat
správné ovoce.
Buď tobě chvála,
čest a dík
ze všechno,
co mi dovoluješ konat.
Amen.

VZPOMÍNKA NA VÁLEČNÉ HRDINY

Pane, dej, abychom nesli v srdcích památku těch minulých, kterým vděčíme za svobodu, abychom ji mohli předat budoucím.

Z modlitby Společnosti Edvarda

Beneše v Brně, 9. 4. 2006

Je čestné a posvátné bojovat i zemřít za svou vlast, národ, samostatnost a svobodu. Vzpomínáme 5. výročí úmrtí sestry MUDr. Vlasty Benešové (20. 2. 1925 - 9. 4. 2001), dcery čsl. legionáře I. odboje a aktivní účastnice II. a III. odboje, držitelky Osvědčení podle zákona č. 255/46 Sb., mnohokrát vyznamenané díky a uznáním za zásluhy, čestné členky Adamnické obce Masarykovy univerzity v Brně, vyznamenané medailí Tomáše Garrigue Masaryka.

Současně vzpomínáme i 110. výročí narození její matky, Boženy Benešové (19. 4. 1896 - 3. 10. 1971), manželky čsl. legionáře I. odboje na Rusi, Štěpána Beneše (20. 12. 1894 - 4. 5. 1969), který bojoval u Zborova, Bachmače, Irkutsku, Jekaterinburku, Vladivostoku až do konce srpna 1920, kdy byl příslušníkem 1. střelecké brigády a divize Husitské, 1. střeleckého pluku Mistra Jana Husa a 1. jízdního pluku Jana Jiskry z Brandýsa. V Rusku vstoupil do čsl. legií, pracoval tam v odbočce a ústředí Československé národní rady, kterou vedl T. G. Masaryk. Poté, co se v létě r. 1920 vrátil

domů, byla z jeho podnětu ve výroční den upálení Mistra Jana Husa 6. 7. 1934 v brněnském Husově sboru v Botanické ul. uložena prst' z legionářských bojišť I. světové války.

V roce 1938 bránil československé hranice v jednotkách Stráž obrany státu a po zrádném Mnichovu a nacistické okupaci se s celou rodinou účastnil protinacistického ozbrojeného odboje při 1. čsl. partyzánské brigádě Jana Žižky, v němž pět členů rodiny obětovalo své životy a bylo hrůzně umučeno. Nejvíce obětavostí v ozbrojeném odboji projevila naše matka, která o nás, příslušníky odboje a partyzány, ve dne v noci pečovala, převážela nejen potraviny ale i zbraně a střelivo.

Po válce dne 5. října 1947 otec opět v Husově sboru v Brně inicioval uložení prst' z koncentračních táborů, věznic a popravišť.

Celá naše rodina neunikla poúnorové čistce akčních výborů KSČ s nedozírnými následky, kdy otec byl předčasně penzionován téměř bez penze a sestra dostávala z věznic Mírov na dvě nezletilé děti vyživovací příspěvek měsíčně ve výši 10 Kč!

Zločinný systém komunismu byl s konečnou platností poražen v listopadu 1989. Náš demokratický stát vytvořil podmínky k rehabilitacím, které však jsou nedokončené! Upozornu-

jeme na nutnost dokončit rehabilitace nás i našich perzekvovaných a degradovaných kolegů, z nichž se mnozí dnešních dnů svobody nedožili, či na skutečnost, že na nejvyšších místech politické a hospodářské sféry jsou stále osoby s temnou minulostí. Usilujeme celá léta o nápravu křivd, k nimž došlo. Pomáháme v řešení sociálních a zdravotních problémů, v očistě a demokratizaci naší armády a předávání mladé generaci pravdivých poznatků o naší historii a zřudností totalitních režimů.

Vzpomínáme našich drahých zesnulých, jejichž urny a ostatky jsou uloženy na Ústředním hřbitově v Brně, kam se přijdeme poklonit se vzpomínkou v srdci a kytičkou v ruce. Pomník je dekorován příznačnými symboly: husitského i křesťanského kalichu, Sokola, junácké lilie a pětícípé hvězdy znaku 1. Čsl. partyzánské brigády Jana Žižky, jimž vévodí znak Československé obce legionářské s textem "VĚRNÍ ZŮSTANEME" prezidenta Budovatele dr. Edvarda Beneše přednesený nad rakví prezidenta Osoboditele Tomáše Garrigue Masaryka s výzvou: "VÁM, ŽIVÍ - ABYSTE NEZAPOMNĚLI, VÁM, MRTVÍ - ABYSTE NEBYLI ZAPOMENUTI!"

MUDr. Miroslav Beneš,
předseda Společnosti
Edvarda Beneše v Brně

Pravdou, bratrstvím, obětavostí zvítězíme

Korouhev, zástava, prapor. To jsou znaky boje za svobodu, pravdu a právo. V neděli 9. 4. 2006 byla slavnostně uvedena replika praporu v Husově sboru ČČSH v Chrudimi. Originál praporu bude prozatím uložen v naší náboženské obci.

V roce 1926 sestry Hrubá, Misařová, Alexová a další upřímné a věrné sestry, členky sesterského sdružení, se po domluvě s br. farářem Josefem Preyem a br. duchovním Bohumilem Lohniským rozhodly zhotovit pro chrudimský Husův sbor prapor. Tato tůžerná práce s precizní ruční výšivkou a zhotovování praporu trvala dva roky. Překrásné umělecké dílo bylo odevzdáno a slavnostně uvedeno do života náboženské obce 2. 9. 1928 v kapli chrudimského gymnázia, kde se konaly pravidelné bohoslužby až do otevření Husova sboru v roce 1935.

Stárne a schází nejenom člověk, ale stárí se projevílo i na našem praporu. Protože jsme chtěli tuto krásnou a vzácnou věc uchovat pro další generace, rozhodla rada starších dát zhotovit repliku praporu. Práce na replice byla zadána firmě Velebný v Ústí nad Orlicí.

Poctivá a pečlivá práce pracovníků této firmy přinesla své ovoce a po šesti měsících byla replika, na kterou finančně přispělo město Chrudim, předána naší náboženské obci.

Tomuto slavnostnímu uvedení repliky praporu byl přítomen biskup královéhradecké diecéze br. Štěpán Klásek, který společně s naším br. farářem Mgr. Zdeňkem Lulkem sloužil bohoslužbu. Dále byli přítomni zástupci města Chrudim místostarosta Bc. Jan Čechlovský, vedoucí odboru školství a kultury Mgr. Ivan Slejška a majitel firmy p. Velebný s manželkou.

K dosavadním třem stuhám na praporu z roku 1928 byly připojeny dvě nové stuhly nesoucí nápis "70 let Husova sboru a 950 let města Chrudim - 2005". Prapor má své čestné místo v průčelí Husova sboru společně s bustou br. patriarchy dr. Karla Farského.

Naším upřímným přáním je, aby se naplňovala mezi námi věřícími a všemi lidmi dobrá vůle vyřítá slova na praporu: "Pravdou, bratrstvím, obětavostí zvítězíme."

Za radu starších náboženské obce Chrudim
Dária Žáková

Druhý vatikánský koncil na husitskej pôde

Večer 24. marca sa uskutočnila v zbere ČČSH v Hodoníne prednáška popredného slovenského teológa a publicistu Karola Moravčíka na tému "Druhý vatikánský koncil a jeho inšpirácia pre dnešok".

Karol Moravčík je katolícky kňaz v Devínskej Novej Vsi v Bratislave a predseda Teologického fóra - organizácie, ktorá združuje odborníkov z oblastí teológie, filozofie, sociológie, politológie či iných vedných disciplín. V strede Teofóra staja osobnosti ako Anton Srholec, Ján Krstiteľ Balázs, Marián Prachár, Imrich Sklenka, Viliam Arbet..., teda predstavitelia slovenského disidentského katolicizmu pred novembrom 89, ako aj dnes.

Počas prednášky páter Moravčík priznal, že na husitskej pôde ešte nemal možnosť prednášať, takže to považuje za novú osobnú skúsenosť, z ktorej má radosť. Jeho prejavu nechýbal vtip a množoznačný humor.

Po hodinovej vysoko hodnotnej prednáške, kde sa miesila erudovanosť so schopnosťou teologický problém podať populárne a poslucháča zaujať, bol priestor aj pre otázky.

Živé diskusie pokračovali aj pri následnom neformálnom posedení pri káve, čaji a chlebičkoch. Celá akcia bola v rámci aktivít Českej kresťanskej akadémie, preto publikum vyzeralo ako pestrý a dobre utkaný eku-
menický koberec.

Nezostáva len dodať, že po prednáškach dr. Jiřího Grygara, dr. Marie Svatošové, pátera Františka Líznu, profesora Ctirada V. Pospíšila a iných, to bol ďalší vydarený večer Českej kresťanskej akadémie v Hodoníne a môžeme sa tešiť na ďalšie.

Tento rok ich máme pripravených niekoľko, Karol Moravčík odštartoval štafetu.

Juraj J. Dovala
Hodonín

CÍRKEVNÍ DĚJINY PRO UČITELE

Nebývá pravidlem, aby si pozornost širší veřejnosti zasloužila učební pomůcka určená základním nebo středním školám. Metodickou příručku pro učitele k řadě učebnic dějepisu pro základní školy a nižší ročníky gymnázií z nakladatelství SPN bychom však bez povšimnutí nechat neměli.

Autor František Parkan s kolektivem totiž k tradičnímu materiálu, který má pomoci učitelům v metodickém zpracování dějepisných témat, zařadil i třináctistránkovou stať Evy Melmukové "Potřeba pojmové přesnosti a odbourávání mýtů ve vyučování dějepisu na příkladu církevních dějin". Naše významná protestantská teoložka a církevní historička zde naléhavě oslovila učitele objektivním pohledem na české církevní dějiny a na řadě příkladů uvádí na pravou míru omyly, které se v našich učebnicích dějepisu tradují. Bez většího ohlasu totiž zanikly hlasy těch učitelů a historiků, které upozorňovaly na fakt, že po roce 1989 se ve většině učebnic prosadil římskokatolický pohled nejen na dějiny církevní, ale často i obecné. Důvodem byl jak nedostatek autorů dostatečně fundovaných v církevních dějinách, které se na pedagogických a filozofických fakultách v uplynulých desetiletích pěstovaly jen okrajově, tak ofenzivní nástup nejpočetnější církve, která samozřejmě disponovala (a disponuje) největšími prostředky personálními, materiálními i mocenskými.

Eva Melmuková upřesnila pojem, který je v učebnicích vykládán zcela zmatečně, a to, že Ježíš Kristus není "zakladatelem" křesťanství, ale jeho "ústřední postavou". Objasnila význam ediktu milánského a Gratia-

nova dekretu jako „politického kalkulu, který znamenal využití vnější organizace křesťanů za cenu likvidace ideového základu křesťanství“. Zdůraznila nezaměnitelnost pojmů reforma a reformace, církev katolická a římskokatolická, řeckokatolická a pravoslavná, které se v učebnicích libovolně zaměňují nebo ztotožňují. Autorka zevrubně rozebrala situaci tajných nekatolíků v době pobělohorské, především v 18. století, protože studium nových archivních materiálů výrazně pozměnilo obraz vytvářený našimi historiky již od 19. století. Jde především o fakt, že lidé vědomě navazující na českou reformaci, tedy na husitství a Jednotu bratrskou, zůstal v celém spektru Čech a Moravy i po 150 letech existence v ilegalitě a stálém ohrožení nezanedbatelný počet. Navíc se tyto lidé zastupující různé reformační směry postupně sjednocovali a před vydáním tolerančního patentu měli až překvapivě jednotnou orientaci sepnatou s vlastním historickým vývojem. Velmi trefně to dokumentují citovaná slova pražského kanovníka J. N. Kvíze z roku 1782: „Od nich (tj. od přihlašujících se evangeliků) jsem se upevnil ve víře, že jak širé jsou Čechy, tak je všude proti římskokatolické víře spřisahání.“

V našich učebnicích také není dostatečně zdůrazňována skutečnost, že toleranční patent nepřinesl v žádném případě svobodu vyznání, ale pouhé trpění existence ideové odlišnosti. Eva Melmuková přináší řadu příkladů toho, jak těžké bylo stát se oficiálním evangelíkem i po roce 1781, kolika ústrkům a byrokratickému šikanování byli tyto lidé vystaveni - a to až do poloviny 19. století.

Nejen pro učitelkou praxi je cenný

závěrečný přehled nejdůležitějších dat církevních dějin se zaměřením na české země, který je rozčleněn tak, aby bylo jasné, jaký stupeň náboženské svobody v té které době u nás skutečně existoval. Posuďme sami, zda si naši žáci a studenti odnášejí z hodin dějepisu povědomí o tom, že skutečná náboženská svoboda přichází až se vznikem Masarykovy republiky, nikoli tedy v letech 1781 s tolerančním patentem, 1848 se vznikem občanské společnosti či 1867 s prosincovou ústavou.

Autorka studie v metodické příručce předložila našim učitelům více než zajímavé myšlenky a fakta, věřme, že si je přečtou a předají dál. Vždyť jsou to právě oni, kdo jako profesionálové na poli historické vědy musí obhajovat a prosazovat poznanou pravdu, na kterou jsou i dnes vedeny útoky ze všech stran.

Vladislav Veselý

Sociální práca

Cirkev československá husitská na Slovensku poverila duchovného ThMgr. Rastislava Mišuru prípravou projektu Zblíženie. Jedná sa o sociálny projekt pre špeciálnu školu v Martine za spolupráce s našou cirkvou. Náklady na realizáciu projektu sa počítajú do 170 000,- Sk, z toho 130 000,- Sk sme obdržali od Ekumenickej rady cirkví na Slovensku - sekcie Okružly stól. Projekt Zblíženie je ojedinelý svojím cieľovým zameraním - je určený deťom s mentálnym postihnutím zo sociálne znevýhodneného rodinného prostredia - žiakom Špeciálnej základnej školy v Martine.

A tak by sme mohli povedať: „Na počiatku bolo slovo ... a stalo sa.“

Diecézna rada v Bratislave

ZPRÁVY

Nešpory v Suchém Vrbném

Náboženská obec v Českých Budějovicích-Suchém Vrbném zve srdečně všechny na Májové hudební nešpory, které se budou konat 18. a 25. května v našem sboru. Vystoupí na nich žáci a pedagogové ZUŠ B. Jeremiáše a Konzervatoře v Českých Budějovicích. Božím slovem poslouží plzeňský biskup Michael Moc (18. května) a emeritní patriarcha Josef Špak (25. května).

Rada starších

Swingové bohoslužby

V neděli 14. května od 17 h se budou konat swingové bohoslužby v kostele Jana Křtitele Na Kampě. Srdečně všechny zveme.

(jvk)

Sborový den

27. května od 10 h se koná další sborový den na kozí farmě v Janově u Nového Boru, který se může uskutečnit díky sponzorské firmě Legáček Praha.

Téma bude mít **Konstantin a Metoděj - nositelé víry, tvůrci písma, diplomaté, cestovatelé a misiónáři**.

Diskuse k otázkám: Co pro mne znamená cestování? Čím jsem se při cestování poučil? Podnikl jsem někdy misijní cestu a v jakém smyslu?

Odpoledne prožijeme na koňské farmě ve Sloupu v Čechách. Kdo chce, může jezdit na koni, podstou-

pit hipoterapii, prohlédnout si stáje nebo si poslechnout výklad o chovu koní.

Předem se ohlašte na telefonu 603 515 213, nebo na adrese eraymanova@seznam.cz

Těšíme se na vás

Mgr. Eliška Raymanová

Pozvání do Betléma

Zveme k ozdravnému pobytu ducha i těla, který se bude konat ve dnech 19. června (zahájení v pondělí večer) až 25. června (konec po bohoslužbě) v zařízení diecéze Hradec Králové Betlem v Janských Lázních.

Poplatek Kč 160,- za osobu a den. Ubytování ve 2L (6x), 3L (1x) a 4L pokojích. Zpěvník, chuť si společně zazpívat a Bibli s sebou.

Přihlášky přijímá do 31. května

Josef Špak,

Buchovcova 1,

130 00 Praha 3 – Žižkov,

telefon 271 770 606 nebo

mobil 728 946 488,

e-mail: spakovi@iol.cz

Návštěva z Palos Park

V úterý 25. dubna uvítal ve svých prostorách úřad ústřední rady ČČSH přední členy americké Presbyteriánské církve z Palos Park v Illinois.

Hostů se ujala přednostka odboru pro vnější vztahy Hana Tonzarová, která přichází seznámit s dějiny a se základními principy Církve československé husitské.

Během návštěvy proběhla i výměna zkušeností s misijní prací v církvi,

při níž vyvstaly rozdíly mezi způsoby americké misie a misie v Evropě. James Tony, hlavní pastor Presbyteriánské církve, i sestry z téže církve projeví zájem o další spolupráci s naší církví.

Setkání bylo zakončeno společnou modlitbou.

(vp)

Konference evropských církví

Ve dnech 29. dubna až 3. května se uskutečnilo každoroční zasedání komise "Církev a společnost" při Konferenci evropských církví (CEC), tentokrát ve švédském Sigtunu.

Tématem jednání bylo: "Evropské církve a výzvy k míru, bezpečnosti a smíření".

Dvacet čtyři členů komise a další přizvaní hosté z více než dvaceti evropských zemí se zabývali otázkou příčin současných konfliktů, terorismu i úlohou církve na poli míru, bezpečnosti a smíření.

Podle Rüdiger Nolla, předsedy komise, by se křesťané a církevní instituce měli zasazovat o prevenci konfliktů i o nenásilné způsoby jejich řešení.

Přednášet přijeli i významní hosté - Alyson Bailes, ředitel Stockholmského mezinárodního institutu mírových studií (SIPRI), a Peter Brune, ředitel švédského Institutu život a mír (LPI).

Církev československá husitská má na konferenci zastoupení v osobě přednostky odboru pro vnější vztahy Mgr. Hany Tonzarové.

(vp)

literární kritik a publicista František Cinger to v předmluvě vyjádřil velice přesně. Sbíрка "Klečící Bůh" je příležitostí zaplnit prázdná místa v srdci radostí a povzbuzením do každého nového dne...

Je nám líto, že semilský projekt pořadů "Setkávání" letos neobdržel grantovou podporu od Ministerstva kultury jako v roce minulém, bude tak mnohem těžší některé plánované pořady uskutečnit. Přece jenom je dobré pozvanému hostu zaplatit alespoň cestovné, když už někteří z nich se honoráře zřeknou.

Přesto se nevzdáváme, už proto, že pořady si získaly oblibu a svůj okruh posluchačů. A také věříme, že díky ochotné a obětavé spolupráci celé řady pomocníků i takových lidí jako je br. Kubín, budeme pokračovat. On sám rád se svým pořadem "Autorské čtení" na pozvání přijede kamkoliv. Přes některé obtíže chceme ještě v tomto roce uskutečnit několik dalších podvečerů (účast na květnovém "Setkávání", které se bude konat 25. května od 18 hodin, nám již přislíbila sestra Blanka Strašíková – profesorka HTF; téma: Poselství Aurelia Augustina dnešku) – vždyť se nám opětovně potvrzuje, že semilské a liberecké pořady, zvoucí k setkávání všechny lidi dobré vůle, jsou jednou z mnoha cest, jak pomoci měnit úhel pohledu občanské veřejnosti na církev a na věřící lidi.

Náboženská obec Semily

KALENDARIUM – KVĚTEN

15. 5. 1461 - Král Jiří vydal písemný slib českým stavům "o zachování všech jejich práv a svobod, a zvláště kompaktní".

15. 5. 1891 - Poprvé se otevřely brány jubilejní zemské výstavy v Praze (na výstavišti v Královské oboře) na paměť 100. výročí zemské výstavy v září 1791 uspořádané při korunovaci Leopolda II. (původně se měla konat už v roce 1883 jako oslava 50. výročí založení Průmyslové jednoty). Čeští Němci v listopadu 1890 vyhlásili vůči výstavě absenční politiku a neúčastnili se jí. Tím se výstava proměnila v demonstraci české dovednosti a zdatnosti. Účastnilo se jí 8772 vystavovatelů a do jejího ukončení 18. října 1891 ji navštívilo asi 2,5 milionu lidí. Výstavu doplňovaly nejrůznější technické atrakce (Křížíkova světelná barevná fontána za Průmyslovým palácem, rozhledna na Petříně a vzduchoplavba v upoutaném a i volném balonu), kuriozity, výtvarné výstavy a společenské akce; představovala událost celonárodního významu i s politickým podtextem (okázalé vítání zahraničních, zejména slovanských návštěvníků, a také z Francie). K oživení česko-francouzských styků přispěly sokolské zájezdy do Paříže (1889) a Nancy (1892) a také dějepisné dílo E. Denise.

16. 5. 1901 - Narodil se v Bohuslavicích **Bohumil Sekla** (+ 7. 8. 1987 v Praze) - lékař, jeden ze zakladatelů genetiky. Svou snahu po úzkém propojení experimentální a aplikované genetiky úspěšně dokumentoval v monografii *Dědičnost v přirodě a společnosti* (1937). Jeho pokus vytvořit moderní českou školu lékařské genetiky byl na přelomu 40. a 50. let násilně přerušeno. Stalo se tak v době, kdy se v zemi Gregora Mendela oficiální věda klaněla Mičurinovi, Lapešinské a Lysenkovi. Sekla zůstal na rozdíl od jiných vědců na stanovisku vědecké pravdy. Kvůli tomu také nikdy nebyl obdařen titulem akademika.

16. 5. 1911 - Narodila se v Praze **Marie Vášová** (+ 6. 8. 1984 v Praze) - herečka.

16. 5. 1931 - Narodila se v Praze **Alena Vrzáňová** - slavná krasobruslařka, která získala dvakrát titul mistryně světa.

19. 5. 1941 - Narodila se v Žirovnici u Pelhřimova **Iva Janžurová** - herečka.

20.-21. 5. 1281 - Sešel se první skutečný sněm české šlechty v dominikánském klášteře sv. Klimenta v Praze, na němž se čeští předáci zavázali odevzdat zcizená "zboží" do rukou zemského správce Oty Braniborského. V čele české (zemské) reprezentace stál pražský biskup Tobiáš z Bechyně a Purkart z Janovic. Zároveň byl vyvíjen tlak na Otu Braniborského, aby umožnil Václavův návrat do Čech. Sněm od této doby zasedal již trvale a stal se protiváhou královské moci.

20. 5. 1886 - Narodil se v Kroměříži **Jan Rypka** - orientalista, který byl mj. skvělým znalcem perské a turecké literatury. *Dějiny perské a tádžické literatury* (1956), které napsal se svými kolegy - zejména F. Tauerem - a žáky, se staly základním dílem (a zároveň učebnicí par excellence) tohoto oboru nejen v Československu, ale stejnou funkci měl i jejich anglický, německý či ruský překlad, a nakonec byly přeloženy i do perštiny. Neméně významná byla však i jeho překladatelská činnost - zejména veršů Nizámího, na nichž spolupracoval s předními českými básníky, mimo jiné s V. Nezvalem. Vedle stovky článků o íránské a perské literatuře si svou hodnotu dodnes uchovalo obšírné pojednání o perské kultuře *Íránský poutník* (1946).

20. 5. 1956 - V Praze proběhl za zvýšeného "zájmu" Bezpečnosti majáles vysokoškoláků; komunistické vedení mobilizovalo i Lidové milice, A. Novotný hrozil uzavřením vysokých škol, pokud dojde k demonstracím (údajně mělo dojít k zneužití slavnosti "k reakčním politickým demonstracím"). Majáles měl velký ohlas u veřejnosti (přuvoď sledovalo na 100 tisíc lidí).

21. 5. 1881 - V Praze bylo instalováno první soukromé telefonní vedení. Veřejné telefonní spojení bylo zahájeno 11. srpna 1882 za účasti 11 stanic. Po Praze následovala další města Liberec, Brno, Plzeň.

21. 5. 1946 - Mimořádný lidový soud v Praze vynesl rozsudek smrti nad K. H. Frankem; byl vykonán hned následující den.

(red)

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

O KMENI A RATOLESTECH

Abychom zjistili, co řekl Pán Ježíš svým učedníkům, musíme čísla nahradit písmeny podle uvedeného klíče

1 = A	4 = D	7 = Ě	10 = K	13 = O	16 = Ů
2 = Á	5 = E	8 = H	11 = M	14 = S	17 = V
3 = C	6 = Ě	9 = J	12 = N	15 = T	18 = Z

10	4	13	18	16	14	15	2	17	2	17	5	11	12	7	1		
9	2	17	12	7	11	15	5	12	12	5	14	5	8	13	9	12	6
13	17	13	3	5													

(Řešení z minulého čísla: Uslyš můj hlas)

Jana Krajčířiková

SETKÁVÁNÍ V SEMILECH

Pozornému čtenáři Českého zápasu jistě neunikly pravidelné informace, pozvánky na kulturní pořady "Doteky – plochy poznání", které probíhají v náboženské obci v Liberci. Neunikly ani naší pozornosti a protože jsme se již delší dobu zabývali myšlenkou na realizaci něčeho podobného, požádali jsme autora libereckých pořadů bratra Stanislava Kubína o spolupráci. Bratr Kubín neodmítl, byl a je nám ochotně nápomocen radou, metodickou pomocí, zprostředkováním kontaktů na potenciální hosty. A tak již třetím rokem v semilské náboženské obci probíhají podvečerní pořady s názvem "Setkávání", které představují různé osobnosti vědy, kultury, umění a dalších oborů lidské činnosti. Přivítali jsme mezi sebou například fyzika RnDr. Ivana Šolce, básníka Františka Novotného, akademického sochaře Michaela Bílka a malířku Alenu Bílkovou či biskupku sestru Janu Šilerovou...

A protože je výše zmíněný bratr Kubín veřejností znám nejen jako autor "talk show" *Doteky – plochy poznání*, kombinovaných s vernisážemi výtvarníků z Liberecka i zahraničí, ale také jako autor mnoha desítek esejů s duchovní tematikou a zejména tří básnických sbírek – *Dotykání*, *Čas zastavení*, *čas Perseid a Klečící Bůh*, měli jsme další důvod, proč jsme se na

něho nedávno opět obrátili. Jeho literární tvorba byla, mimo jiné, před časem prezentována na vlnách rozhlasu Proglas v obsáhlém pořadu "Medailon básníka a esejisty". A tak jsme tentokrát Stanislava Kubína nepožádali ani o radu nebo metodickou pomoc, ale o účast v jednom z našich pořadů "Setkávání" s jeho pásmem hudby a poezie *Autorské čtení*. Několik desítek posluchačů v semilském sboru tak prožilo večer prozářený tichou, něžnou, pokornou i zamyšlenou poezií br. Kubína, s doprovodem krásné hudby. Potvrdili jsme si tak "na vlastní kůži" to, co jsme před časem četli od básníka a publicisty Františka Novotného v jeho recenzi na knížku S. Kubína – *Klečící Bůh* a co, podle názoru řady posluchačů, lze vztáhnout na celé básnické dílo br. Kubína:

... Sbíрка je jarním stromem, který rozkvétá krásnými myšlenkami, voní květy barevných slov a nabízí i vlídný stín, případně střechu pro chvíle nejistoty. A takové chvíle potkávají přece každého z nás. Bude vám s tou knížkou dobře. Je to vinohrad zralých hroznů, šlechtěných pokorou. Vedle niterných prožitků raší metafory pro to, co nejednou cítíme, ale nedovedeme vyjádřit. Je to třípytka slov, která hladí. Je to jedno z míst spočinutí na kamenité a strmé cestě života... Myslím, že

Český zápas

MK ČR E 127 ISSN 0323-1321

Týdeník Církve československé husitské

Vydává Ústřední rada Církve československé husitské, Wucherlova 5, 166 26 Praha 6

Vedoucí redaktor: Ing. Pavel Pánek, redakce: Dr. Helena Bastlová, Mgr. Jana Krajčířiková, Ivana Kyselová, Mgr. Ervín Kukuczka, tel.: 220 398 107, fax: 220 398 123, mail: cesky.zapas@ccsh.cz, Tisk: Grafotechna, Distribuce: A.L.L. production s.r.o., Poděbradská 24, 190 00 Praha 9, tel.: 234 092 851, predplatne@predplatne.cz